

VÀRIA

Lluís Eroles i Benabarre

PERE PUIGNAU I FORNS. IN MEMORIAM. UN SADURNINENC AMB PROJECCIÓ PENEDESENCA

La mort de Pere Puignau i Forn, que es va produir la darrera setmana de febrer del 2008, ens recorda la pèrdua d'una altra icona del grup que va conformar la primera junta directiva de l'Institut d'Estudis Penedesencs constituïda, provisionalment, a l'assemblea celebrada el 15 de maig de 1977 al castell de Sant Martí Sarroca i confirmada després en la que tingué lloc a la Biblioteca Balaguer, de Vilanova i la Geltrú, el 17 de juny de 1979, amb uns estatuts aprovats recentment per l'administració, que encara desprenien frescor a tinta.

D'una i altra convocatòries assembleístiques, els qui vàrem viure aquella primera etapa institucional en servem constància documental gràcies a la tramesa d'unes circulars que la junta a través del seu secretari, l'inoblidable senyor i amic Joan Tarrada i Masanell, va posar en solfa ja des dels primers temps per mantenir una comunicació fluïda amb tots els socis.

El Pere Puignau –aleshores director de la Institució Cultural La Llar de Sant Sadurní d'Anoia– va ser un dels qui participaren en els preparatius de l'assemblea de constitució i en aquesta fou elegit tresorer, càrrec que va mantenir al llarg dels quinze anys que seguiren i que, per si mateix, és una dada important per entendre la funció eficaç de gestió, com es va demostrar a les successives reeleccions quan tingueren lloc les renovacions de junta cada quatre anys.

Al Pere li va correspondre la gestió econòmica, naturalment molt reduïda al principi, però que a poc a poc anà en augment gràcies als bons oficis de tota junta directiva que amb l'adhesió i suport que s'anava aconseguint de les institucions locals i comarcals agafava volada. D'aquesta manera s'anava fent realitat aquell somni llargament perseguit, la gènesi del qual ens portaria als anys en els quals es va celebrar la Primera Exposició d'Art del Penedès, o més posteriorment la temptativa, no del tot reeixida de 1947, quan s'intentà crear el Centre d'Estudis Penedesencs (CEP).

Fotografia cedida per Mª Rosa Benet Roig.

Quan el Pere entrà en aquesta dinàmica penedesenca comptava ja amb l'experiència i tarannà particularment assolit que l'havia portat a encapçalar diverses activitats, sempre dins d'un entorn social sadurninenc. Tot furgant en la història local de la dècada dels anys quaranta el podem trobar com a element actiu d'aquell grup que maldava per reprendre el moviment sardanístic associatiu local i a organitzar els concursos regionals i el dels barris, i sobretot en actes en els quals calia adreçar-se al públic presentant les vetllades, perquè una de les qualitats que tenia el Pere era la bona dicció de veu, motiu pel qual els companys trobaven sempre en ell la persona adient quan calia fer-ho.

Principalment emotiva, i d'un bon record, va ser aquella vetllada-recital de vigílies del Nadal de 1948, que tingué lloc a la sala-biblioteca de la Caixa, en la qual formà duo amb l'amic Alfons Romeu recitant l'obra de Josep Maria de Sagarra, *El poema de Nadal*, vetllada on van alternar altres poemes recitats per un petit cor juvenil i amenitzat tot plegat amb un quartet musical de l'orquestra Els Escolans.

A la dècada dels anys cinquanta s'encarregà de la direcció de *Juventut Cristiana*, una revista local promoguda des de la parròquia, i en aquesta faceta que podríem dir-ne periodística també s'ha de considerar la col·laboració en els Programes de Fires i Festes, col·laboració que pot trobar-s'hi ja l'any 1947 i que, fins i tot, quan estava fent el servei militar a Àfrica, l'any 1949, no va deixar d'enviar per a la seva publicació un article en forma de trilogia i titulada *Desde África, las ferias y el champaña*, naturalment en castellà, com era preceptiu.

Professionalment, la vida del Pere Puignau va transcórrer vinculada a les empreses del cava. Els primers anys a

Santacana Roig, després a Lincon i finalment va entrar a Codorníu, de la mà del senyor Lluís Forns Ventura, i on arribà a ésser cap de personal.

Dins el ventall de les opcions polítiques, la seva es trobava en el nacionalisme català de tendència moderadament conservadora. Aquesta afinitat, quan es va recobrar la democràcia i va possibilitar la formació de partits polítics, va fer que Pere Puignau optés per l'ideari que presentava Convergència Democràtica de Catalunya i no pas pels de tendència republicana o socialista. Fou així com dintre d'aquest enquadrament ideològic, i segurament pensant en un altre tipus de servei, dins un talant de moderació, s'afilià a les files convergents.

A les eleccions de 1987 i a les de 1991 formà part com a regidor del partit a l'oposició i el 1992, mitjançant un pacte PSC-CiU que donava més estabilitat al govern local, va ocupar el càrrec de primer tinent d'alcalde. Aviat, però, les circumstàncies i les diferències internes, que habitualment existeixen dintre els partits, van fer veure al Pere que la política no era la seva millor opció de servei, i ja a la convocatòria de 1995 va retirar-se de les llistes electorals que optaven al govern municipal. Si girem la mirada al passat, aquella va ser una decisió encertada, ja que el mantenia al marge de les petites picabaralles que gairebé sempre esquitxen les actuacions de la gent que es mou en aquests cercles en els quals el Pere no es devia trobar bé. El seu era, hi havia de ser, un servei altruista sense contraprestacions.

Aquesta línia que s'havia traçat ja molts anys enrere, com hem dit, l'anava continuant amb tot un rosari de nous compromisos. Així, amb la inauguració de l'emissora de Ràdio Sant Sadurní, el 1959, assumia la tasca de la seva direcció. Quan les línies pastorals emanades

*El matrimoni Puignau-Carbó i el vocal de l'IEP
F. Xavier Virella durant la visita al Castell de Castellet
el 21 de maig de 1978.
A la terrassa superior, es pot veure també Antoni Barceló (†).
(Arxiu LLE).*

del Concili Vaticà II posaven èmfasi en la creació dels Consells Parroquials per ajudar els rectors en les tasques de la pastoral i la catequesi, el Pere Puignau fou un dels feligresos que en va formar part. Quan mossèn Josep Mª Aragonès, aleshores rector de Sant Sadurní d'Anoia, impulsà la creació de l'Escola d'Arts i Oficis del Penedès, sota el mecenatge d'Antoni Parera i Rosell, al Pere Puignau se li demanà que es fes càrrec de la seva direcció administrativa, juntament amb altres membres de la Institució Cultural La Llar, a les dependències de la qual es va instal·lar l'Escola. A l'empara d'aquesta institució s'anaren aplegant diverses activitats, algunes de les quals han tingut una projecció ben reeixida. Entre elles, només cal recordar,

quant a la llengua, l'Òmnium Cultural, local del qual assumí la direcció, i pel que fa a formació, la mateixa Escola de Música, de la qual també va ser director fins al moment del seu traspàs.

De l'etapa que podria considerar-se política, mereix la pena remarcar-ne l'elecció com a membre del Consell Comarcal de l'Alt Penedès (CCAP) en dues legislatures seguides: 1988/91 i 1991/95, tot ocupant la direcció de l'àrea d'hisenda. De fet, això va coincidir exactament amb el mateix període en el qual tenia responsabilitats dins el govern local. Paral·lelament, i en representació dels ens institucionals de la comarca (CCAP), fou escollit per formar part del Consell d'Administració de Caixa Penedès, l'entitat financera amb una gran projecció social i cultural a tota la comarca.

En finalitzar el mandat d'ambdós càrrecs institucionals el Pere va retirar-se discretament de bona part de les activitats en les quals participava, col·laborant, això sí, en qualsevol acte que se li demanés, com va succeir amb el pregó de Fires i Festes del 2007. Amb motiu del recital de poesia 2008 que va organitzar el Centre d'Estudis Sadurninencs, recitals en els quals el Pere havia col·laborat en algunes ocasions, es va recordar la pèrdua del seu traspàs amb la lectura d'uns mots que volien ésser un record vers la seva persona i, sobretot, a la seva trajectòria d'activista cultural. Un record que acabava amb una frase que volia sintetitzar l'agraïment de tots els qui el vàrem conèixer i tractar: *"Per tot això, moltes gràcies, Pere!"*.